

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: J. B., nar.
bytem
zastoupen obecným zmocněncem J. B., nar. dne
bytem

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
se sídlem Na Poříčním právu 1, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2016, č. j. MPSV-2016/204589-421-1,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 14. 10. 2016, č. j. MPSV-2016/204589-421-1, a rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka pro hl. m. Prahu ze dne 16. 8. 2016, č. e. ABF-2071/2010-05/02, č. j. ABF-4666/2016-05/02, se *ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 900 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce J. B., bytem

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Úřad práce vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Nesplnil ve stanoveném termínu nové podmínky jeho individuálního akčního plánu. Žalobce namítal, že je nesplnil z vážného důvodu. Pobíral totiž jen dávky pomoci v hmotné nouzi. A neměl finanční prostředky na oslovování zaměstnavatelů či cestování za nimi. Podle Úřadu práce se však do této situace dostal svou vinou. Měl si dostatek finančních prostředků našetřit. Tvrzení žalobce podle něj nepředstavovala důvod hodný zvláštního zřetele, pro který nesplnil své povinnosti. Žalovaný se s tímto pohledem ztotožnil. Krajský soud musel posoudit, zda tyto závěry byly s ohledem na skutkové okolnosti věci spravedlivé. A zda žalobce vážný důvod pro nesplnění svých povinností měl.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti věci

2. Žalobce požádal dne 3. 3. 2010 o zprostředkování zaměstnání. Úřad práce ČR – krajská pobočka pro hl. m. Prahu („úřad práce“) ho zařadil do evidence uchazečů o zaměstnání. Od srpna 2010 měl individuální akční plán („IAP“) ke zvýšení možnosti uplatnění uchazeče o zaměstnání na trhu práce ve smyslu § 33 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti („zákon o zaměstnanosti“). Žalobce měl podle IAP povinnost vyhledávat volná místa v inzertní nabídce (na internetu, v novinách, v infoboxu) a kontaktovat zaměstnavatele. Při každé návštěvě úřadu práce měl předložit tři potvrzení od zaměstnavatelů, které si sám hledá.
3. Dne 15. 6. 2016 se konalo průběžné vyhodnocení IAP. Úřad práce přistoupil k jeho aktualizaci („aktualizace IAP“). Aktualizace IAP se konkrétně týkala povinnosti žalobce dostavit se na dvě specifikovaná výběrová řízení v Praze. Kromě toho měl žalobce nově na každé schůzce doložit minimálně pět kontaktů zaměstnavatelů, které si sám vyhledal v inzertní nabídce (na internetu, v novinách, v infoboxu, na nástěnkách kontaktního pracoviště). Aktualizace IAP obsahovala i detailní kritéria, jak má toto doložení kontaktů formálně vypadat. Žalobce ho měl předložit na čistém papíru formátu A4 a s podpisem na něm uvést název oslovených firem, pozici, datum aktivity, jakým způsobem aktivita proběhla (e-mail, osobně, telefonicky atd.), jméno kontaktní osoby, telefonní číslo nebo e-mail, a adresu, kde se pohovor o zaměstnání uskutečnil, včetně výsledku aktivity. Současně aktualizace IAP obsahovala poučení, že pokud žalobce bez vážného důvodu nesplní své povinnosti, pak jej úřad práce vyřadí z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce aktualizaci IAP podepsal.
4. Na další schůzce na úřadu práce dne 11. 7. 2016 žalobce aktivity stanovené v aktualizaci IAP nedoložil. Podle údajů v kontaktním listu se předtím nedostavil na jedno ze stanovených výběrových řízení z důvodu nedostatku peněz. Na schůzku nyní přijel díky kamarádovi, který měl cestu z Jihlavy do Prahy. Tento kamarád ho měl vézt i zpět, proto se žalobce nemohl dostavit na druhé výběrové řízení. Úřad práce upozornil žalobce na možnost zahájení řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Podle podkladů ve spise toto řízení zahájil dne 19. 7. 2016.
5. Žalobce dne 27. 7. 2016 využil možnosti vyjádřit se k podkladům. Namítl, že dostává dávky pomoci v hmotné nouzi. Předchozí žádosti o poskytnutí financí na aktivity, které má plnit podle aktualizace IAP, neuspěly. Žalobce uváděl, že je osobou bez trvalého přístřeší. Na adrese trvalého bydliště se několik let nemohl

zdržovat. Na nájem neměl dost peněz. Přístřeší od té doby získává v prostorách, které nesplňují podmínky trvalého bydlení. Ale může si je dovolit. Poskytované dávky pak nezahrnují cestovní náklady, které by mu kvůli plnění povinností podle aktualizace IAP vznikly. Po žalobci nelze spravedlivě žádat, aby na úkor své stravy plnil úkoly při kontaktování potenciálních zaměstnavatelů. Žalobce poskytoval úřadu práce maximální možnou součinnost.

6. Ve svém dalším vyjádření ze dne 10. 8. 2016 žalobce namítal, že za vážný důvod pro nesplnění jeho povinností ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti lze považovat i situaci, ve které žadatel nemůže plnit IAP pro nedostatek peněz na cestování k potenciálním zaměstnavatelům. Jde o důvod hodný zvláštního zřetele, pokud jsou dávky pomoci v hmotné nouzi jediným zdrojem příjmů a příslušný referát úřadu práce je nenavýšil jednorázovou dávkou. Žalobce neměl prostředky na to, aby v období od 15. 6. 2016 do 11. 7. 2016 cestoval nejméně k sedmi potenciálním zaměstnavatelům v Praze ze svého přístřeší v katastru Vyskytná nad Jihlavou. V jednom dni by to nestihl. Žalobce proto navrhl zastavení řízení.
7. Úřad práce vyřadil žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání svým rozhodnutím ze dne 16. 8. 2016, č. e. ABF-2071/2010-05/02, č. j. ABF-4666/2016-05/02 („rozhodnutí úřadu práce“). Zdůraznil, že žalobce podepsal aktualizaci IAP. Dne 11. 7. 2016 však nesplnil podmínky doložení soupisu alespoň pěti oslovených zaměstnavatelů. Nedoložil tedy vlastní aktivitu při hledání zaměstnání. Úřad práce dodal, že žalobce je v evidenci uchazečů o zaměstnání ze své svobodné vůle. Má z toho plynoucí práva i povinnosti. O nich ho úřad práce poučil. IAP měl vést k aktivnímu zapojení žalobce do procesu hledání zaměstnání. Povinnosti plynoucí z aktualizace IAP ovšem žalobce bez vážného důvodu nesplnil.
8. Podle úřadu práce přitom nelze přihlížet k finanční situaci žalobce. Je pouze věcí uchazeče o zaměstnání, aby si své záležitosti uspořádal způsobem, který mu umožní plnit si své povinnosti. Dokládání vlastní aktivity při hledání zaměstnání rozhodně není přehnanou zátěží pro uchazeče, který pobírá dávky pomoci v hmotné nouzi. Má možnost zajímat se o zaměstnání v místě svého skutečného pobytu. Má také možnost požádat o převedení evidence uchazečů o zaměstnání na nejbližší pobočku Úřadu práce, čímž by se snížily náklady na dojíždění. Této možnosti však žalobce nevyužil. Potenciální zaměstnavatele mohl oslovovat elektronicky. Komunikoval tak i s úřadem práce. Cestování tedy úřad práce nevyžadoval. Předtím – dne 11. 7. 2016 – ho úřad práce nicméně upozornil na nesplnění podmínek aktualizace IAP včetně možnosti zahájení správního řízení. Záležitosti týkající se dávek pomoci v hmotné nouzi nebyly v kompetenci referátu zaměstnanosti. Důvody pro nesplnění podmínek vznášené žalobcem tak nepředstavovaly důvody zvláštního zřetele hodné. Dne 11. 7. 2016 se konalo závazně stanovené jednání, naplánované na schůzce dne 15. 6. 2016 a stvrzené podpisem.
9. Žalobce se proti rozhodnutí úřadu práce odvolal. Zdůrazňoval, že aktualizace IAP byla pro něj významnou změnou. Do té doby musel dokládat přehled oslovených zaměstnavatelů jen jednou za dva měsíce. Až 4. 8. 2016 to od referenta úřadu práce pochopil. Takové zvýšení frekvence by však žádalo, aby měl neomezený přístup k internetu, anebo dostatek finančních prostředků na setkávání se zaměstnavateli. S nimi by se ovšem musel dopředu domlouvat e-mailem nebo telefonicky, na což neměl prostředky. Pracovníci úřadu práce nechťeli rozumět tomu, že žalobce

nemůže splnit stanovené podmínky. Brání mu v tom neochota jiné části úřadu práce, která mu poskytuje dávky pomoci v hmotné nouzi. A neví poskytnout mu jednorázovou finanční pomoc. Poskytované dávky stačí pouze na nezbytné výdaje a základní potřeby. Nestačí na cestovné z místa přístřeší do místa konání výběrových řízení u potenciálních zaměstnavatelů, případně na vyhledávání práce jinými způsoby. I cestovné do Jihlavy není zanedbatelné. Bez předchozí komunikace jinými prostředky (telefon, e-mail) kontakt nemůže mít úspěch. Žalobce se navíc nemohl přeregistrovat. Musel by užívat určité prostory k trvalému bydlení a doložit to nájemní smlouvou a zápisem v občanském průkazu. To žalobce splnit nemohl. Již v minulosti mu úřad práce kvůli nesplnění těchto podmínek přeregistraci neumožnil. Žalobce tedy splnil předpoklady § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti pro prominutí nesplnění povinností aktualizace IAP.

10. Žalovaný nicméně rozhodnutím ze dne 14. 10. 2016, č. j. MPSV-2016/204589-421-1, odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí úřadu práce („rozhodnutí žalovaného“). Žalobce podle něj nesplnil povinnosti plynoucí z aktualizace IAP. A úřad práce podle něj správně posoudil otázku, zda žalobcem namítané skutečnosti představují vážný důvod podle § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný pak uvedl, že po uchazeči o zaměstnání lze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ads 62/2010-69 („rozsudek šestého senátu“), spravedlivě požadovat, aby si vytvořil dostatečnou finanční rezervu, díky které bude moci plnit své povinnosti vůči Úřadu práce. Nelze tedy akceptovat žalobcovu argumentaci. Jeho snaha o poskytnutí financí na aktivity, které má podle aktualizace IAP plnit, nehrála roli. Zákon o zaměstnanosti nestanoví, co může být důvodem zvláštního zřetele hodným podle § 5 písm. c) bodu 7. Je proto na správním orgánu, aby tento pojem vyložil a posoudil závažnost uváděných důvodů v analogii se závažností důvodů podle bodů 1-6. V dané věci důvody hodné zvláštního zřetele neshledal.
11. Žalobce nemůže s ohledem na obsah spisu důvodně namítat, že netušil o povinnosti předložit doklady o plnění aktualizace IAP dne 11. 7. 2016. Období od 15. 6. 2016 do 11. 7. 2016 bylo dostatečně dlouhé, aby žalobce kontaktoval alespoň pět zaměstnavatelů. K námitce, že dříve žalobce míval více času, nelze přihlídnout. Je na odborné úvaze úřadu práce, jak bude postupovat ve své zprostředkovatelské činnosti. Na postupu úřadu práce žalovaný neshledal nic špatného. Žalobce měl sám mít zájem na tom, aby se zvýšila jeho uplatnitelnost na trhu práce. Žalovaný proto považoval za prokázané bez důvodných pochybností, že žalobce dne 11. 7. 2016 nesplnil svoji povinnost spočívající v doložení hledání volných pracovních míst, jak mu to ukládala aktualizace IAP. A pro toto své jednání neuvedl a neprokázal žádný vážný důvod. Proto naplnil skutkovou podstatu § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání.

III. Žaloba

12. Žalobce namítá, že doložil vážné překážky hodné zřetele při plnění povinností podle aktualizace IAP. Napadá použití rozsudku šestého senátu v rozhodnutí žalovaného. Neplyne z něj ekonomická situace dotčeného občana. Nelze ho proto použít ve věci žalobce, který si nemohl vytvářet rezervy, protože byl od roku 2010 v evidenci úřadu práce a pobírá dávky pomoci v hmotné nouzi. Ty podle jejich

zákonné definice zajišťují výživu a ostatní základní potřeby na úrovni umožňující přežití. Tyto dávky nepočítají s náklady na cestování, užívání internetu, časté zasílání poštovních zpráv v listinné podobě, telefonování, či platbu za udržování poštovní schránky na poště. Žalobce ani nemá takové ubytování, kde by se mohl přihlásit k trvalému pobytu.

13. Žalovaný pak podle žalobce nezdůvodnil, proč nehraje roli jeho námitka, že marně žádal úřad práce o poskytnutí finančních prostředků na aktivity, které má podle aktualizace IAP plnit. Aby je splnil, musel mít přístup k možnosti komunikace a vyhledávání příležitostí práce včetně následné komunikace s personalistou oslovených firem. Opět jde o peníze, které žalobce neměl a nemá. Dostával jen prostředky na přežití. Referenti úřadu práce nebrali vážně jeho námitky, že bez peněz na vyhledávání práce nemůže žádnou získat. Žalovaný popisuje jen povinnosti, které měl žalobce, ale nijak se nezabývá otázkou jeho vlastní součinnosti. Žalobce byl existenčně zcela závislý na úřadu práce, pobíral jen dávky ve výši 3.410 Kč, ze kterých ještě platil výživné ve výši 1.100 Kč na své dvě děti.
14. Žalobce si pak mohl nechat převést evidenci na nejbližší pobočku Úřadu práce, pokud by získal smlouvu na podnájem bytu nebo samostatného pokoje v jiném městě. Na to však žalobce od roku 2010 neměl peníze. Při uzavření nájemních smluv se platí kauce. Žalobce je vlastně bezdomovec. Na adrese, kde má trvalý pobyt, se nemůže zdržovat. Nemůže mít poštovní schránku v nějakém bytovém domě. Nemůže proto ani poštou komunikovat s možnými zaměstnavateli. Internet může používat náhodně. Pro účely získávání informací o pracovních příležitostech se na něj nemůže spoléhat.

IV. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný uvedl, že námitky na nedostatek finančních prostředků žalobce včetně námitky na neposkytnutí dodatečné finanční pomoci nelze zohlednit kvůli rozsudku šestého senátu. Žalovaný vykládá rozsudek šestého senátu tak, že ekonomickou situaci uchazeče není třeba zkoumat. Zákon o zaměstnanosti neumožňuje správnímu orgánu přihlížet k životní či finanční situaci uchazeče o zaměstnání, ani k následkům případného vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání. Důvodnosti námitky žalobce by znamenala, že je *de facto* nezaměstnatelný a nemusí plnit povinnosti stanovené úřadem práce za účelem zprostředkování práce. Úřad práce mu ji může zprostředkovat jen v Praze. Žalobce by tam ale kvůli nedostatku finančních prostředků nikdy nemohl za prací cestovat. Je věcí žalobce, aby si zajistil podmínky, které úřadu práce umožní zprostředkovat mu práci. Nikoliv věcí úřadu práce, aby žalobci hradil veškeré potřeby.
16. Žalobce by si mohl vydělávat při výkonu tzv. nekolidujícího zaměstnání. Spoléhá se však pouze na dávky pomoci v hmotné nouzi. Na vlastní aktivitu rezignuje. Žalobce mohl hledat pracovní uplatnění v místě poblíž svého působení s minimálními náklady. Pokud žalobce nemohl úřadu práce poskytovat součinnost potřebnou ke zprostředkování zaměstnání, mohl na svou žádost vedení v evidenci uchazečů ukončit. Pokud tak neučinil, musel plnit povinnosti stanovené úřadem práce. Jejich nesplnění pak mohl omluvit jen vážný důvod podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Takový důvod však žalobce neprokázal. Cílem vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání není neúčelné setrvání v ní, ale nástup do vhodného

zaměstnání v co nejkratším termínu. S ohledem na dobu, po kterou žalobce v evidenci byl, bylo namístě do hledání zaměstnání zapojit i jeho samotného. Požadavky aktualizace IAP nebyly přemrštěné. Žalobce navíc neoslovil nikoho.

V. Replika žalobce

17. Žalobce v replice na vyjádření žalovaného popisuje skutkové okolnosti na pozadí rozsudku šestého senátu a namítá, že jeho závěry nelze přenést na tuto věc. Žalobce si nemohl tvořit rezervy na aktivity související s vyhledáváním zaměstnání. Pokud žalovaný odkazuje na rozsudek šestého senátu, upírá tím žalobci předem možnost, aby se v jeho věci § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti uplatnil. Podle žalovaného se žalobce zřejmě měl usídlit někde v Praze pod mostem, aby to neměl daleko na úřad práce. Téměř všichni zaměstnavatelé před první schůzkou vyžadují kontakt přes internet či telefonicky. K těmto způsobům komunikace žalobce nemá přístup. Pokud by žalovaný skutečně měl zájem zprostředkování žalobci zaměstnání, umožnil by mu vyhledávání zaměstnání přímo v jeho prostorech nebo by mu poskytl nezbytné finance. Rady žalovaného zní poněkud cynicky.

VI. Dosavadní průběh věci ve správním soudnictví a jednání před krajským soudem

18. Žalobce podal žalobu dne 2. 11. 2016 u Městského soudu v Praze. Ten žalobce osvobodil od soudních poplatků a usnesením ze dne 9. 4. 2019, č. j. 4 Ad 34/2016-44, postoupil věc krajskému soudu coby soudu místně příslušnému. V průběhu řízení před krajským soudem navíc došlo ke změně ve složení soudu. Samosoudkyně, které byla věc po postoupení od Městského soudu v Praze přidělena, ke dni 31. 12. 2020 skončila ve funkci soudkyně z důvodů podle § 94 písm. a) zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích. V souladu s platným rozvrhem práce krajského soudu pro rok 2021 byla tato věc přidělena novému samosoudci
19. Oba účastníci řízení trvali na jednání, které se u krajského soudu konalo dne 24. 2. 2021. Zástupce žalobce i žalovaného shrnuli svoji žalobní argumentaci. Žalovaný mj. odkázal na rozsudek krajského soudu ze dne 3. 7. 2019, č. j. 41 A 47/2018-104, a na něj navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 7 Ads 288/2019-55. Podle žalovaného v nich soudy rozhodly, že ekonomickou a sociální situaci žalobce nelze označit za důvod zvláštního zřetele hodný. Zopakoval také, že žalobce mohl mít tzv. nekolidující zaměstnání. Krajský soud následně zrekapituloval obsah spisů. Účastníci řízení neměli žádné další důkazní návrhy. Po závěrečných návrzích a krátkém přerušení krajský soud vyhlásil rozsudek.

VII. Posouzení věci krajským soudem

20. Žaloba splňuje podmínky své přípustnosti. Podala ji oprávněná osoba v zákonné lhůtě. Krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Žaloba je *důvodná*.
22. Jádrem věci je hledání odpovědi na otázku, zda žalobce *bez vážného důvodu* nesplnil podmínky stanovené v aktualizaci IAP [§ 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti]. Mezi účastníky řízení o žalobě není sporu, že žalobce nové

požadavky aktualizace IAP ve stanovený termín nesplnil. Jde o to, zda se tak stalo z vážného důvodu na jeho straně. Co se pojmem vážných důvodů rozumí, definuje § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, podle kterého jde o „důvody spočívající v:

1. nezbytné osobní péči o dítě ve věku do 4 let,
2. nezbytné osobní péči o fyzickou osobu, která se podle zvláštního právního předpisu považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II (středně těžká závislost), ve stupni III (těžká závislost) nebo ve stupni IV (úplná závislost)^{3a}), pokud s uchazečem o zaměstnání trvale žije a společně uhrazují náklady na své potřeby; tyto podmínky se nevyžadují, jde-li o osobu, která se pro účely důchodového pojištění považuje za osobu blízkou,
3. docházce dítěte do předškolního zařízení a povinné školní docházce dítěte,
4. místě výkonu nebo povaze zaměstnání druhého manžela nebo registrovaného partnera,
5. okamžitým zrušení pracovního poměru zaměstnancem podle § 56 zákoníku práce,
6. zdravotních důvodech, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti s krajskou pobočkou Úřadu práce při zprostředkování zaměstnání, nebo
7. jiných vážných osobních důvodech, například etických, mravních či náboženských, nebo *důvodů hodných zvláštního zřetele*“.

Krajský soud záměrně cituje celé ustanovení. Žalovaný totiž uváděl, že je pro posouzení naplnění pojmu *důvodů zvláštního zřetele hodných* nutné brát v potaz i závažnost důvodů podle bodů 1-6. S ohledem na použití čárky před spojkou „nebo“, která značí vylučovací poměr k předcházející části bodu 7, by se dokonce dalo dovozovat, že *důvody zvláštního zřetele hodné* jsou samostatně stojící osmou skupinou vážných důvodů podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti

23. V první řadě krajský soud musí žalovanému vytknout, jakým způsobem pracoval s rozsudkem šestého senátu. *Jeho použití není podle krajského soudu na tuto věc přiléhavé.* O jeho přiléhavosti lze pochybovat už z důvodů právních. Jde o podobu textace § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, se kterou rozsudek šestého senátu pracuje. V době, kdy Úřad práce vyřadil z evidence stěžovatele, o jehož kasační stížnosti Nejvyšší správní soud poté rozhodl rozsudkem šestého senátu, totiž § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti obsahoval jen šest bodů. *A nebyly mezi nimi důvody zvláštního zřetele hodné, o něž jde v této věci.* V době rozhodování žalovaného ve věci řešené rozsudkem šestého senátu již bod 6 zněl stejně jako dnešní bod 7. Z rozsudku ovšem jasně neplyne, zda změna právní úpravy hrála roli, a zda Nejvyšší správní soud vlastně s pojmem důvodů hodných zvláštního zřetele pracoval. Rozsudek šestého senátu jen velmi povšechně uvádí: „Vážné důvody, pro které by stěžovatel mohl odmítnout nastoupit do výkonu zprostředkovaného zaměstnání, upravuje § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti; *pod žádný z těchto vážných důvodů uvedených pod body 1 až 6 citovaného ustanovení* však nelze podřadit důvody, které vedly stěžovatele k nenastoupení do zaměstnání.“ Z toho není nade vši pochybnost jasné, zda rozsudek šestého senátu docenil změnu relevantní právní úpravy v bodě, na kterém se láme tato věc.

24. Nadto v dané věci šlo o maření součinnosti s úřadem práce v souladu s tehdejší § 30 odst. 2 písm. e) zákona o zaměstnanosti [dnešní § 30 odst. 2 písm. f)]. V nynější věci se ovšem použila jiná skutková podstata podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který se týká nesplnění povinností plynoucích z aktualizace IAP. Povaha porušené povinnosti a kvalita tohoto porušení tedy byla jiná. Stěžejním rozdílem je však skutečnost – jak namítá žalobce – že z rozsudku šestého senátu vůbec neplyne, jaká přesně byla finanční situace daného stěžovatele. A hlavně, zda byla srovnatelná se situací žalobce, pobírajícího dávky pomoci v hmotné nouzi ve výši nedosahující ani 3.500 Kč, z níž navíc musel platit výživné. Závěr rozsudku šestého senátu o povinnosti uchazečů o zaměstnání vytvořit si dostatečnou finanční rezervu, aby mohli plnit své povinnosti vůči Úřadu práce, proto nelze číst tak zobecňujícím a paušálním způsobem, jakým to činí žalovaný.
25. Na to ve své judikatuře upozornil i sám Nejvyšší správní soud, který na právní názor plynoucí z rozsudku šestého senátu, o který se opřel žalovaný, přímo navázal v rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 182/2011-93. V něm v souvislosti s náklady na dopravu připustil, že „shora uvedený závěr není možno aplikovat plošně, ale je třeba vždy přihlídnout k osobní situaci toho kterého uchazeče o zaměstnání. Nejvyšší správní soud si umí představit situace, kdy se uchazeč o zaměstnání může bez svého zavinění dostat do situace, kdy na cestu do sídla doporučeného zaměstnavatele peněžní prostředky mít skutečně nebude. Důležitá bude samozřejmě i okolnost, jak velké náklady by musel na takovou cestu vynaložit. Taková situace (byť by měla být s ohledem na shora uvedenou zásadu výjimečná) by mohla vážný osobní důvod hodný zvláštního zřetele ve smyslu shora citovaného ustanovení zákona o zaměstnanosti představovat. To již bude v jednotlivých případech na uvážení správních orgánů.“
26. V této věci pak nelze podle krajského soudu vycházet z jeho rozsudku ze dne 3. 7. 2019, č. j. 41 A 47/2018-104, resp. z navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2020, č. j. 7 Ads 288/2019-55. Byť se týkaly žaloby žalobce a jeho kasační stížnosti, šlo o vyřazení žalobce z evidence, protože uvedl potenciálnímu zaměstnavateli údaje, které vedly k jeho nepřijetí do zprostředkovaného zaměstnání. Žalobce tedy zmařil toto zprostředkované zaměstnání a s tím i součinnost s úřadem práce podle § 30 odst. 2 písm. f) a § 31 písm. e) zákona o zaměstnanosti. Jak již krajský soud zmínil výše, jde kvalitativně o jiné porušení, než je nesplnění podmínek IAP. Maření součinnosti úřadem práce podle citovaných ustanovení mělo v odkazovaných věcech povahu aktivního, úmyslného jednání vytvářejícího překážku zaměstnání u konkrétního zaměstnavatele, které úřad práce zprostředkoval. To je v očích krajského soudu o mnoho závažnější, než pouhé první nedoložení povinností stanovených aktualizací IAP vůči úřadu práce. Obzvláště pokud tehdy podle všeho nebyly problémy s uchazečskou disciplínou žalobce (blíže viz bod 37 níže). Ekonomická a sociální situace v odkazovaných věcech nehrála v případě zmaření jednoho zaměstnání takovou roli jako zde. Závěry daných rozsudků, na něž žalovaný v této věci odkazuje, proto podle krajského soudu nelze tak mechanicky přenášet i do této věci. Naopak je podle krajského soudu namístě se s ohledem na nynější skutkové okolnosti – a také závěry jiné výše (bod 25) i níže (body 28-30) citované judikatury Nejvyššího správního soudu – od žalovaným citovaných rozsudků odlišit. Jejich použití není přiléhavé stejně jako použití rozsudku šestého senátu, na němž rozhodnutí žalovaného stojí.

27. Žalovaný se proto dopustil pochybení, pokud shledal odvolací argumentaci žalobce nedůvodnou za použití příliš zobecňující aplikace rozsudku šestého senátu, ze kterého dovodil, že ekonomická situace žalobce nemůže hrát roli pro výklad a použití § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. K osobní situaci toho kterého uchazeče o zaměstnání, včetně jeho situace finanční, naopak je třeba přihlédnout. Námitka žalobce, že v této věci nelze z rozsudku šestého senátu vycházet, je tedy důvodná. *Padá tím základní stavební kámen rozhodnutí žalovaného.* A v důsledku i rozhodnutí úřadu práce, který sice neodkazoval na rozsudek šestého senátu, ale také své rozhodnutí postavil na tom, že finanční situace žalobce nehraje pro jeho rozhodnutí roli. Hraje. V tomto bodě tedy rozhodnutí žalovaného a úřadu práce obsahuje první trhliny.
28. Tyto trhliny se poté projevují v posouzení otázky, zda žalobce opravdu *bez vážného důvodu* nesplnil podmínky stanovené v aktualizaci IAP. Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1 Ads 160/2019-30, rozhodl, že při rozhodování o vyřazení uchazečů musí Úřad práce sledovat základní cíl zákona o zaměstnanosti a posláním Úřadu práce, kterým je zajištění zprostředkování zaměstnání. S odkazem na svou dřívější judikaturu dodal, že je „vždy (...) potřeba hodnotit a řádně se zabývat všemi okolnostmi toho kterého případu. (...) *správní orgány by měly mít k problémům a potížím (...) účastníků řízení co možná největší pochopení a postupovat ve vztahu k nim vstřícně a objektivně.* Ostatně také správní řád ve větě první § 4 odst. 1 stanoví, že *veřejná správa je službou veřejnosti.* Ve vztazích podle zákona o zaměstnanosti to platí *dvojnásob* – správní orgány by se zde měly snažit nezaměstnanému co nejvíce pomoci v jeho situaci na trhu práce. *Institut vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání by měl být používán pouze v případech, kdy jsou nade vše pochybnost splněny podmínky, jež zákon o zaměstnanosti pro vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání stanoví. Vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání totiž představuje velký zásah do sociální sféry takto vyřazeného uchazeče (úřad práce totiž vyřazenému uchazeči již nadále neposkytuje péči podle zákona o zaměstnanosti – nezprostředkovává pomoc při hledání zaměstnání, vyřazený uchazeč se nemůže účastnit rekvalifikace organizované úřadem práce, nemůže mu být vyplácena podpora v nezaměstnanosti ani případná podpora v rekvalifikaci).*“ (bod 21 citovaného rozsudku s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 4 Ads 20/2008-58).
29. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi taktéž vyslovil, že by správní orgány měly akceptovat situace, „ke kterým může běžně v lidském životě docházet, které však budou umocněny *nepříznivou finanční a sociální situací uchazeče o zaměstnání.* (...) Nejvyšší správní soud je (...) přesvědčen, že správní orgány by měly vždy citlivě posoudit situace, ke kterým v lidském životě běžně dochází (...), přičemž mají zohlednit to, jestli se *nejedná o účelové a úmyslné vyhýbání se povinností uchazeče o zaměstnání* a zda se uchazeč aktivně snaží vzniklou situaci adekvátními prostředky řešit. (...). Tím, že správní orgány přihlédnou k okolnostem a způsobu jednání uchazeče o zaměstnání, nezmírní dopady zákona o zaměstnanosti, (...) ale citlivě napomůže *posoudit případ ve všech jeho souvislostech a rozhodnout spravedlivě tak, že vyřadí z evidence uchazečů o zaměstnání pouze ty, kteří (...) bez vážných důvodů (...) neplní své povinnosti vyplývající ze zákona o zaměstnanosti.*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1 Ads 160/2019-30, bod 22, či ze dne 30. 4. 2014, č. j. 4 Ads 109/2013-30).

30. Uvedené závěry týkající se přístupu úřadu práce lze vztáhnout i na jeho postup při rozhodování o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu nesplnění povinností plynoucích z aktualizace IAP bez vážných důvodů podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře přitom zdůrazňuje, že vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence by mělo představovat až *krajní opatření řešení agendy úřadu práce, nikoliv běžný nástroj agendy úřadu práce* (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2019, č. j. 1 Ads 160/2019-30, bod 23; či ze dne 30. 6. 2014, č. j. 4 Ads 124/2013-82, bod 25). Správní orgány by měly rovněž zohlednit závažnost důsledků vyřazení z evidence uchazečů v konkrétní situaci účastníka řízení. Spolu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2015, č. j. 7 Ads 268/2015-30, lze shrnout, že „s ohledem na dalekosáhlé důsledky vyřazení z evidence o zaměstnání (...), *musí úřad práce hledat proporcionalitu* mezi těmito důsledky a závažností porušení povinnosti ze strany uchazeče o zaměstnání (respektive důvody, pro které povinnost porušil). *Posuzování této proporcionality se musí promítnout do interpretace pojmu ‚vážný důvod‘* a následně také do aplikace zákonných ustanovení na konkrétní případ.“ Neplatí tedy, že by úřad práce při porušení povinnosti uchazeče o zaměstnání musel automaticky přistoupit k zahájení řízení o jeho vyřazení z evidence a neměl tak určitý prostor pro úvahu.
31. Žalovaný ani úřad práce proporcionalitu mezi důsledky vyřazení žalobce z evidence a důvody, pro které žalobce nesplnil své povinnosti plynoucí z akčního plánu IAP, každopádně nehledali. Nechali se svést na scestí nesprávným výkladem rozsudku šestého senátu a při výkladu pojmu „vážný důvod“ odmítli vzít na zřetel ekonomickou a sociální situaci žalobce. Tu na jedné straně nijak nezpochybovali. Ale na druhou stranu v odkazu na ni nespatořovali důvody hodné zvláštního zřetele, pro které žalobce nesplnil své povinnosti podle aktualizace IAP. Považovali ji za věc žalobce, která na jejich rozhodovací činnost nemůže mít vliv. Tento přístup a z něj plynoucí výklad pojmu „vážný důvod“ však nemůže tváří v tvář výše citovaným požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu obstát. *Veřejná moc nemůže vůči lidem a jejich nepříznivé finanční a sociální situaci vystupovat tak lhostejně.* Obzvláště vůči lidem v situaci obdobné žalobci, který pobírá dávky pomoci v hmotné nouzi, ze kterých navíc ještě odvádí výživné. To je i leitmotivem výše citované judikatury, která zdůrazňuje, že by vyřazení z evidence uchazečů mělo být až krajním řešením. Podle krajského soudu na něj v této věci čas ještě nebyl.
32. Při hodnocení přiměřenosti postupu správních orgánů v první řadě nelze odhlédnout od silného zpřísnění režimu, které pro žalobce představovala aktualizace IAP. Ano, podepsal ji. Ale podle krajského soudu tuto skutečnost nelze tak formálně přeceňovat, jak to činí úřad práce a žalovaný. Důležitější naopak je, že zintenzivnila předchozí režim, který žalobce podle všeho zvládal. Ke zintenzivnění přitom došlo v míře, kterou úřad práce v průběhu řízení nijak nevysvětlil. Zatímco předtím musel žalobce méně formálním způsobem dokládat kontakt se třemi zaměstnavateli ve frekvenci zhruba dvou měsíců, náhle musel těchto kontaktů dodávat pět za jeden měsíc. Aktivnímu zapojení žalobce do procesu hledání zaměstnání samozřejmě nelze nic vytýkat. Úřad práce ale nepochybně měl zohlednit velmi specifickou situaci žalobce a neměl jeho povinnost zvyšovat tak razantně. Pokud věděl, že žalobce bydlí, jak bydlí, a má příjem, jaký má, muselo mu být zřejmé, že celá situace

pravděpodobně povede k tomu, že žalobce takto stanovené podmínky nezvládne splnit.

33. Epicentrum pochybení správních orgánů lze však spatřovat ve výše kritizovaném přístupu, vyčleňujícím z jejich zorného pole ekonomickou, sociální a celkovou životní situaci žalobce. Necitlivě absolutizovaly zájem na plnění povinností podle aktualizace IAP. A „vše hodily na žalobce“. Přitom žalobce podle krajského soudu předkládal důvody nesplnění svých povinností, jež lze v konkrétních okolnostech této věci označit za hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 zákona o zaměstnanosti. Žalobci zbylo na život zhruba 2.000 Kč. Z takového příjmu si lze jen stěží zajistit na celý měsíc stravování či jiné základní životní potřeby. Dalo se pak rozumně předvídat, že si požadavky aktualizace IAP vyžádají, aby žalobce cestoval z Vyskytné u Jihlavy do Prahy nebo do Jihlavy a tam se s těmito zaměstnavateli sešel. Kontakt se zaměstnavatelem, který by vedl k přijetí uchazeče, měl být hlavním cílem celého IAP. Takový kontakt se za běžných okolností v praxi neobejde bez osobního setkání. Většina zaměstnavatelů by zaměstnance nepřijala, aniž by se s ním osobně potkala. Již samotné oslovení potenciálních zaměstnavatelů by si ovšem vyžádalo náklady, které by v poměru k příjmu žalobce nemusely být zanedbatelné, ať už by probíhalo telefonicky, poštou či elektronicky. Všechny tyto formy komunikace žalobce neměl běžně k dispozici jako člověk s vyššími příjmy. *Žalobce byl v situaci, ve které musel vážit utracení každé koruny.* Tuto skutečnost měly správní orgány lépe zvážit.
34. Vysvětlení žalobce, proč své povinnosti podle aktualizace IAP mohl jen stěží splnit, proto dává krajskému soudu dobrý smysl (kromě obsahu žaloby a repliky viz body 5-6 a 9 výše). On sám totiž – na rozdíl od úřadu práce – dobře věděl, co v praxi oslovování zaměstnavatelů obnáší. A hodnověrně to popisoval. Z jeho vysvětlení neplyne ani náznak účelovosti, přehánění či snahy vyhýbat se povinností. Žalovaný i úřad práce sice hovoří o jiných možnostech, které žalobce měl, aby vyřešil svoji komplikovanou situaci způsobenou kombinací pobytu na Vysočině a existující adresou trvalého pobytu v X, kde sídlí i úřad práce, jež ho vedl v evidenci uchazečů o zaměstnání. Ano, řešením by bylo například převedení registrace na jiný Úřad práce blíž jeho místu pobytu nebo výkon tzv. nekolidujícího zaměstnání, jak žalovaný uváděl při jednání. K žádnému z řešení, jež správní orgány zmiňují, však zkrátka nedošlo. Realita situace žalobce byla, jaká byla. A podle krajského soudu úřad práce před ní nemohl zakrývat oči, bez dalšího ji přičíst k odpovědnosti žalobci a vyloučit ho pro tyto hypotetické alternativy z možnosti opřít se o § 5 písm. c) bod 7 *in fine* zákona o zaměstnanosti.
35. Krajský soud před reálnou situací žalobce oči nezavírá. Vychází z toho, že neměl k dispozici dostatek prostředků, aby splnil nové časově i obsahově náročnější povinnosti plynoucí z aktualizace IAP. Jeho finanční i sociální situace byla natolik nepříznivá, že v kontextu zprísnění aktualizace IAP představuje důvod zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 5 písm. c) bod 7 *in fine* zákona o zaměstnanosti. Žalobce tedy podle krajského soudu předložil vážné důvody, proč nesplnil podmínky stanovené v aktualizaci IAP. Opačný závěr by na pomyslné misce vah již vychyloval přiměřenou rovnováhu mezi všemi ve věci kolidujícími zájmy.
36. Žalobcem uváděné důvody přitom nedosahují nižší závažnosti než ostatní důvody spadající do kategorie vážných důvodů ve smyslu § 5 písm. c) zákona o

zaměstnanosti, jak žalovaný v průběhu řízení tvrdil. Jsou dokonce podle krajského soudu závažnější než důvody pod bodem 1 (nezbytná osobní péče o dítě ve věku do čtyř let), bodem 3 (docházka dítěte do předškolního zařízení a povinná školní docházce dítěte), či bodem 4 (místo výkonu nebo povaha zaměstnání druhého manžela nebo registrovaného partnera). O minimálně stejně, ne-li opět vyšší závažnosti důvodů uváděných žalobcem, lze hovořit i v případě bodu 2 (nezbytná a blíže v zákoně specifikovaná osobní péče o fyzickou osobu, která se považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby), bodu 5 (okamžité zrušení pracovního poměru zaměstnancem) a bodu 6 (zdravotní důvody, které podle lékařského posudku brání vykonávat zaměstnání nebo plnit povinnost součinnosti při zprostředkování zaměstnání) i první části bodu 7 (jiné vážné osobní důvody, např. etické, mravní či náboženské). Pokud tedy žalovaný v průběhu řízení uváděl, že důvody tvrzené žalobcem svojí závažností nedosahují úrovně jiných vážných důvodů podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti, pak mu krajský soud nemohl přisvědčit.

37. Podle krajského soudu tedy ještě *nebylo třeba sahat k nejkrajnějšímu prostředku*, jak celou situaci řešit, tj. vyřazením žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání. Z rozhodnutí žalovaného, úřadu práce i spisového materiálu plyne, že *s disciplínou žalobce doposud nebyly problémy*. Žalovaný to v řízení ostatně nijak nerozporuje. V konkrétních okolnostech této věci se jeho vyřazení při prvním nesplnění povinností zdá být krajskému soudu neadekvátně tvrdé. Byly tu přitom jiné možnosti, jak celou situaci řešit. Je sice pravdou, že žalobce nedoložil ve stanovený termín žádný kontakt. Nelze však zapomínat, že až do července 2016 žalobce své povinnosti plnil a nebyl tedy do té doby pasivním uchazečem o zaměstnání. Úřad práce se v konkrétních okolnostech této věci měl také například zamyslet nad možnostmi přehodnocení obsahu IAP či jinými alternativami naplnění cíle nalezení práce pro žalobce a jeho nástupu do vhodného zaměstnání v co nejkratším termínu. Ve světle výše citované judikatury se správní orgány měly snažit žalobci co nejvíce pomoci v jeho situaci na trhu práce. Nikoliv od něj hned „dávat ruce pryč“. Úřad práce i žalovaný tedy nepostupovaly správně, pokud k vyřazení žalobce z evidence pojaly spíše jako běžný nástroj agendy úřadu práce než krajní opatření řešení agendy úřadu práce. Před takovým postupem výše citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu varuje.
38. Krajský soud se pak přiklání na stranu žalobce i ve střetu argumentů *ad absurdum*. Žalobce namítl, že ho v jeho situaci správní orgány vlastně pro vždy vylučují z možnosti opřít se o dané zákonné ustanovení. Vzhledem k výše uvedenému a závažnosti jeho ekonomické a sociální situace, která mu opravdu v plnění nově stanovených povinností brání, je tento argument pádný. Žalovaný proti tomu namítal, že by důvodnost námitek žalobce znamenala, že by byl *de facto* nezaměstnatelný a nemusel by plnit povinnosti stanovené úřadem práce. Tato argumentace se ovšem krajskému soudu nezdá být přesvědčivá. Jak krajský soud uvedl v bodu 37 výše, dříve než úřad práce přistoupil k vyřazení žalobce z evidence uchazečů, nabízela se minimálně možnost opětovného přehodnocení IAP. Argumentace žalovaného spíše opět odráží jeho přístup, který nerespektuje povinnost správních orgánů hledat proporcionalitu mezi důsledky vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání a důvody, pro které žalobce nesplnil své

povinnosti plynoucí z akčního plánu IAP. A v konkrétních okolnostech této věci by to nebyl spravedlivý přístup.

39. Krajský soud proto shrnuje, že žaloba je důvodná. Žalovaný se nesprávně opřel o rozsudek šestého senátu a dospěl (stejně jako předtím úřad práce) k nesprávnému závěru, že finanční a sociální situace žalobce nemohla hrát roli při zkoumání, zda nesplnil své povinnosti z vážného důvodu. Kombinace nevhodně přísných podmínek aktualizace IAP s dopady ekonomické a sociální situace žalobce podle krajského soudu představovala důvod hodný zvláštního zřetele podle § 5 písm. c) bod 7 *in fine* zákona o zaměstnanosti. Šlo tedy o vážný důvod, pro který žalobce nesplnil své povinnosti podle aktualizace IAP. Úřad práce jej proto nemohl vyřadit z evidence uchazečů o zaměstnání. Žalobce kvůli existenci vážného důvodu nenaplnil skutkovou podstatu § 30 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Tento právní názor bude muset úřad práce aplikovat v dalším řízení.

VIII. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud pro nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s. rozhodnutí žalovaného zrušil. Svou povahu stejnými vadami trpělo i rozhodnutí úřadu práce. Krajský soud navíc přihlédl i k celkové délce řízení. A rozhodl se proto postupovat podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Rozhodnutí úřadu práce proto zrušil také. Věc pak vrátil žalovanému k dalšímu řízení, jak stanoví § 78 odst. 4 s. ř. s. V dalším řízení úřad práce váže právní názor krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
41. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci jako úspěšnému účastníku řízení vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Žalobce byl osvobozen od soudních poplatků. Ale zastupoval jej obecný zmocněnec. Žalobci tak vznikly náklady jeho zastoupení. V této věci přitom podle krajského soudu nelze vyjít z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015-79 (č. 3344/2016 Sb. NSS), který se týká procesně nezastoupených navrhovatelů (žalobců) ve správním soudnictví. Žalobce zástupce měl, byť nešlo o „profesionálního zástupce“ ve smyslu § 137 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád („o. s. ř.“), ale obecného zmocněnce. Podle krajského soudu zde proto lze skrze § 64 s. ř. s. použít § 151 odst. 3 o. s. ř. a vyhlášku č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu („vyhláška“). Podle vyhlášky ostatně náklady zastoupení obecným zmocněncem navrhovatelům (žalobcům) přiznává i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 10 As 197/2019-46, bod 34). Při jednání zástupce žalobce uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení za tři úkony [nespecifikoval je, ale ze spisu jasně plyne, že minimálně podal písemné podání ve věci samé, připravoval se na účast na jednání a účastnil se jednání před soudem ve smyslu § 1 odst. 3 písm. a), b) a c) vyhlášky]. V souladu s § 151 odst. 3 o. s. ř. a § 2 odst. 3 vyhlášky proto krajský soud žalobci přiznal 3 x 300 Kč, celkově tedy 900 Kč. Tuto částku musí žalovaný uhradit k rukám zástupce žalobce, pana J. B., nar. dne, bytem

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno, 24. února 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce